

Nejzákladnější vlastnost jakékoliv eseje lze považovat její subjektivitu - výpověď vyjadřující názor.

Subjektivita eseje je dána požadavkem na zahrnutí úsudku. Hlavní neboli řídicí úvaha je jejím základem. Hlavním předmětem eseje musí být určitá generalizace, ovšem ne příliš rozmáchlá. Hlavní myšlenka musí být stanoviskem majícím význam, nikoliv být neoddiskutovatelným faktem. Fakta podporující platnost eseje dokonce nejsou pro esej nutností. Pokud se jedná o testování prostřednictvím eseje, pak musí tvrzení v eseji obsažené obsahovat rovněž správnou odpověď na příslušnou otázku.

Úspěchem je obhajitelná generalizace schopná udržet tvrzení díky poskytnutí zdůvodnění a doložení, proč je tato specifická generalizace správná (nebo chybná, v případě, že s něčím polemizujete). Generalizace je používána hlavně v esejích, které jsou akademické nebo polemické. Čím akademičtější nebo formálnější je zadání, tím více musíte při psaní eseje fakticky či logicky dokazovat vaši generalizaci.

Kromě toho, že všechny eseje musí mít začátek, stat' a závěr, je přítomnost hlavní myšlenky tím jediným jednoznačným společným rysem různých typů esejí.

U akademických esejí se jedná o záležitosti neosobní – např. určitý historický moment nebo zdůvodnění „proč byl Bedřich Veliký tak veliký“. **Vždy se ovšem ujistěte, že v úvodním odstavci dostatečně uvádíte hlavní myšlenku, v akademickém formě eseje obvykle nazývanou teze, a to pomocí jedné nebo dvou výstižných vět, které adekvátně odpovídají vznesenému tématu nebo otázce.**

Závěr akademické eseje odráží úvodní část eseje a znovu, i když obvykle jinými slovy, opakuje hlavní tezi.

Esej musí obsahovat jednoznačný úvod, stat' a závěr, musí být vystavěna kolem nějaké hlavní myšlenky nebo teze. Hlavní subjektivní myšlenka je generalizací, která je podpořena faktickými důkazy. **Smyslem eseje je účinně zodpovědět otázku.**